

APFELDORF & CO.

עורכי-דין ומגשרים

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43278-03-11 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ
לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

התובעים
 1. אסף אבידן, ת.ז. 040079104
 2. תלמבר רקורדס בע"מ, ח.פ. 514287630
 שניהם ע"י ב"כ עוה"ד י. חי, ב. מלכית

- נ ג ד -

הנתבעת
 שידורי קשת בע"מ, ח.פ. 511786352
 ע"י ב"כ עוה"ד י. קווה, ע. כהן

פסק – דין**א. רקע עובדתי**

1. מהו הפיצוי ההולם המגיע ליוצר עבור שימוש מפר בשיר שהקליט, שעשה גורם שידור עקב טעות בתום לב, במשך כ- 36 שעות? זו השאלה העומדת להכרעה בתיק זה.

התובעים הגישו תביעה בגין הפרת זכות יוצרים והזכות המוסרית בשיר שכתב, הלחין, ביצע, הפיק והקליט **אסף אבידן** (התובע), ושהנתבעת (שידורי קשת בע"מ) עשתה בו שימוש ועיבוד ללא רשותו, לצורך שידור קדימון לתוכנית "האח הגדול". התביעה היא למתן צו מניעה קבוע שיאסור על הנתבעת להפר את זכויות היוצרים של התובעים ביצירותיהם, ולתשלום פיצויים בסך **300,000 ש"ח** בגין הפגיעה בזכויותיהם.

הנתבעת מודה כי עשתה שימוש בשיר של התובע ללא רשותו, אך הדבר נעשה עקב טעות בתום לב והופסק בתוך פחות מ- 24 שעות מרגע פנייתו של התובע אליה, לאחר שהתבררה הטעות. בנסיבות אלו, מתמקדת המחלוקת בין הצדדים, מטבע הדברים, בפיצוי המגיע לתובע בגין השימוש המפר שנעשה בשיר.

2. התובע הינו מוסיקאי יוצר, אשר כותב, מבצע ומפיק יצירות מוסיקליות פרי עטו, והוא הבעלים של כלל זכויות הקניין הרוחני ביצירות, בהקלטות ובביצועים המוסיקליים של יצירותיו,

1 מתוך 14

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

יחד עם התובעת 2 שהיא חברת ההפקה והניהול שלו. אחיו של התובע, רועי אבידן, הינו המנהל האישי של התובע והבעלים של הנתבעת 2 (להלן: "רועי").

3. הנתבעת הינה בעלת זיכיון מהרשות השניה לטלוויזיה ורדיו, והיא משדרת את שידוריה בערוץ 22 ובערוץ 20 בטלוויזיה. אחת מתוכניות הנתבעת היא "האח הגדול", המשודרת בערוצים הללו (פעמיים בשבוע בערוץ 2 ושידור ישיר 24 שעות, תמורת תשלום מיוחד, בערוץ 20).

4. אחד התקליטים שהפיקו התובעים נקרא: **The Reckoning**, והשיר הראשון שבו הינו: **Maybe You Are** (להלן: "השיר"). אין מחלוקת שהתובעים הינם בעלי כל זכויות היוצרים בשיר, בתקליט ובביצוע המוסיקלי, כפי שנאמר בתצהירי התובע ואחיו. התקליט הופק בשנת 2008, והוא נכלל במסגרת הסכם הפצה של התובעים עם חברת Sony Columbia (סעיף 7 לתצהיר רועי). על גבי התקליט (הוגש כנספח 1א לתצהיר רועי) נכתב כי זכויות היוצרים ביצירות ובתקליט שמורות לבעליהן (השם של התובע מופיע ליד הסימנים המקובלים לציון זכויות יוצרים וזכויות פרסום – C-P), וכי נאסר לעשות בהם שימוש בלתי מורשה כלשהו.

5. להלן פירוט העובדות הנוגעות לנסיבות הפרת זכויות התובעים בשיר, בציון התאריך והשעה, שכן האירועים התרחשו במהירות, בתוך כיממה ומחצה:

א. בחודש מרץ 2011 הפיקה הנתבעת קדימון (פרומו) לפרק שלפני פרק הסיום של תוכנית "האח הגדול", שנועד לשידור ביום 23.3.11 (ולא לצורך שידור פרק הסיום ששודר ביום 26.3.11, כטענת התובעים: סעיף 7 לתצהירה של הגב' חלי ועקנין-שפירא, העובדת כמפיקה במחלקת הפרומו של הנתבעת – להלן: "חלי", וסעיף 20 לתצהירו של מר ירון גת, מנהל מחלקת הפרומואים של הנתבעת – להלן: "ירון"). ירון מסביר בתצהירו כי לכל פרק של "האח הגדול" מופק קדימון שונה, ולפרק הגמר הופק קדימון אחר (סעיף 21).

ב. במסגרת הכנת הקדימון הוחלט לבחור בשירו הנ"ל של התובע כפס-קול המלווה את הקדימון, וכפי שמגדירה זאת הנתבעת – על מנת "לעטר" את הקדימון. הקדימון עלה לשידור ביום 21.3.11 בשעה 22:00, יומיים לפני מועד הפרק המיועד לשידור (סעיף 19 לתצהירו של ירון).

ג. השיר לא נוגן במלואו בקדימון, וגם הקטע שנכלל בקדימון לא נוגן ברצף, אלא שהשיר עובד ונערך לטובת הקדימון באמצעות חיתוך והדבקה של קטעים שהתאימו לתוכן הדברים שנאמרו על ידי דיירי "האח הגדול" שהגיעו לשלב הסופי (רועי בעמ' 18, חלי בעמ' 27 וירון

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

בעמ' 28). אורכו של הקדימון היה כחצי דקה, וגם מכך נתבקשה עריכה של השיר (חלי בעמ' 27).

ד. **ביום 22.3.11 בשעה 13:22**, כ- 15 שעות לאחר שידורו הראשון של הקדימון, נתקבל אצל התובעת מכתב ב"כ התובעים, בו נטען כי הנתבעת מפרה את זכויותיהם בשיר, והיא נדרשה לחדול מכך לאלתר ולהודיע על הסרת הקדימון עד שעה 15:00 באותו יום (סעיף 26 לתצהיר ירון; המכתב צורף כנספח 4 לתצהירו). כמו כן נדרשה הנתבעת לשלם לתובעים פיצויים בסך 200,000 ש"ח.

ה. ירון מבהיר בתצהירו כי לא ניתן היה לעשות את הבירורים הדרושים בעניין הזכות לעשות שימוש בשיר בתוך פחות משעתיים, והמכתב הועבר למחלקה המשפטית ולמחלקת הפרומו של הנתבעת (סעיף 29). ירון מציין בהקשר זה כי במכתב התובעים נאמר כי "**למיטב זיכרונם**" הם לא נתנו לנתבעת הרשאה לעשות שימוש ביצירה, ולכן נתבקשה הבדיקה המשפטית. רק **למחרת במוקד, ביום 23.3.11** התברר לנתבעת כי התובעים צודקים בטענתם וקרתה טעות אצל הנתבעת: התובעים אמנם העבירו את זכויות הניהול **ביצירה** לאקו"ם (איגוד של הקומפוזיטורים והמלחינים), אך הם לא העבירו לאיגוד ניהול זכויות **בתקליטים** (כדוגמת הפדרציה הישראלית לתקליטים) את זכויותיהם בתקליט שבו נכלל השיר. חלי העידה כי לא נתקלה בעבר במקרה דומה, בו העניק יוצר זכויות ניהול לאקו"ם ונמנע מלהעניק זכויות שכאלו לאיגוד המנהל זכויות בתקליטים, ולכן לא חשבה לעשות בדיקה נוספת לאחר שנוכחה כי השיר כלול ב"הסכם השמיכה" של הנתבעת עם אקו"ם (עמ' 27). כך גם אומר ירון בתצהירו (סעיף 16). עוד מציין ירון בתצהירו בהקשר זה, כי התובע עצמו שלח למחלקת הפרומו של הנתבעת את התקליט נשוא התביעה (סעיף 24). התובע הודה בכך (עמ' 10).

יובהר כי "**הסכם שמיכה**" הינו כינוי להסכם שבו מתקשרים גופי השידור עם איגודי ניהול זכויות היוצרים (כדומת אקו"ם או הפדרציה הישראלית לתקליטים), ואשר לפיו הם משלמים תשלום כולל עבור זכות שימוש בלתי מוגבלת בכל רפרטואר השירים שבניהולו של איגוד הזכויות עמו התקשרו. לכן, הואיל והתובעים העניקו את זכויות הניהול לגבי מכלול שיריהם לאקו"ם, היתה הנתבעת רשאית לעשות שימוש **בשיר** לאור "הסכם השמיכה" שלה עם אקו"ם (נספח 8 לתצהיר ירון). אך "הסכם השמיכה" של הנתבעת עם הפדרציה לתקליטים (נספח 7 לתצהיר ירון) לא כיסה את **התקליט** של התובעים בו נכלל השיר, כי הם לא העניקו לפדרציה את זכויות הניהול של תקליטיהם (זכות היוצרים בשיר וזכות היוצרים בתקליט הן שתי זכויות שונות, כפי שיובהר בהמשך). כך גם מוסכם שהתובע לא העניק את זכויות הביצוע בשיר לאיגוד ניהול כלשהו. כך אירע שהנתבעת עשתה שימוש

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

בתקליט של התובעים ובביצוע של התובע בלא רשותם, מתוך הנחה מוטעית כי אם העניקו זכויות לניהול יצירותיהם לאקו"ם – פעלו בדרך דומה עם איגודי זכויות אחרים.

חלי מסבירה בתצהירה כי ערכה בדיקה לפני שהחליטה להשתמש בשיר במסגרת הקדימון, ונוכחה שהשיר נכלל ב"הסכמי השמיכה" שיש לנתבעת עם אקו"ם, וכי זכויות היוצרים של התובע מנוהלות באקו"ם. לאחר קבלת מכתב ב"כ התובעים, נעשתה בדיקה נוספת ואז הסתבר שהזכויות בתקליט, בו עשתה הנתבעת שימוש, נותרו בידי התובעים. לפיכך הוחלט להוריד את הפרומו שכלל את השיר של התובע, והנתבעת הכינה פרומו חדש ששודר עד לשידור הפרק ביום 23.3.11 בערב (סעיפים 2-5). מכאן נראה שאין ממש בטענת התובעים כאילו החליטה הנתבעת להמשיך ולהשתמש בפרומו עד לשידור הפרק הני"ל, ובכך להימנע מן הצורך להכין פרומו חדש.

ו. כפי שמציין ירון בתצהירו, הפרומו נשוא התביעה ירד משידור ביום 23.3.11 בשעה 11:30 (סעיף 29).

ז. התובעים טענו כי התקשרו למשרד השיווק של "האח הגדול" ודרשו להסיר את הפרומו, ודרישתם זו נדחתה בטענה שהם צריכים להודות על כך שמשדרים שיר שלהם כרקע לקדימון של "האח הגדול"; רועי לא ידע לומר עם מי בדיוק דיבר (סעיף 18 לתצהיר רועי ועמ' 17 לעדותו). ירון טוען בתצהירו כי לא ידוע לו על שיחת טלפון מעין זו שנערכה בין רועי לבין מישהו מאנשי הנתבעת (סעיפים 30-31). למחלוקת זו אין חשיבות לענייננו.

ח. כתב התביעה ובקשה לצו מניעה זמני הוגשו על ידי התובעים ביום 23.3.11 בשעה 10:34 (סעיף 13 לתצהיר רועי, ומוצג ג1), כלומר כמעט במקביל למועד בו הוסר הפרומו על ידי הנתבעת (שעה 11:30 באותו יום).

ט. עד להסרת הפרומו ביום 23.3.11 שעה 11:30, הוא שודר בערוץ 2 (ורק בערוץ זה) במשך 29 פעמים בפרק זמן של 37.5 שעות (סעיף 68 לכתב ההגנה). אך הנתבעת מדגישה כי הקדימון הוסר פחות מיממה מאז נתקבל אצלה מכתבם של ב"כ התובעים.

6. בכתב התביעה נטען כי הנתבעת עשתה שימוש בשיר של התובעים כפס-קול לתשדיר פרסומת מסחרית, ללא קבלת רשות התובעים, ובכך הפרה את זכויות היוצרים שלהם בשיר, לרבות "זכותו המוסרית" של התובע ביצירה. התובעים מציינים כי השימוש בשיר נעשה במסגרת קדימון לתוכנית אשר יש רבים הרואים בה תוכנית "נמוכה ורדודה", בעוד התובעים סולדים מתרבות "תוכניות הריאליטי", ולא היו רוצים להיות מקושרים לתוכנית "האח הגדול". בנוסף, הנתבעת פגעה בשלמות היצירה, שכן השיר לא שודר במלואו אלא נערך לצורך הפרומו, באופן המהווה פגיעה

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ
לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

ב"זכותו המוסרית" של התובע ביצירה. התובעים מקפידים לבחור באופן בררני את העניינים המסחריים שהם נרתמים לקידום, ולא היו מסכימים לשימוש בשיר לשם קידום תוכנית "האח הגדול". להשקפתם, השימוש שעשתה הנתבעת בשיר לצורך זה פגע במוניטין ובתדמית שלהם בעיני הציבור הרחב, אשר נתפסת בציבור כ"נקיה, ירוקה, מוסרית, בלתי מתועשת ואידיאלוגית".

עילות התביעה עליהם סומכים התובעים הן הפרת זכויות יוצרים לפי חוק זכות יוצרים, התשס"ח-2007 וחוק זכויות מבצעים ומשדרים, התשמ"ד-1984, וכן פגיעה בזכות הפרטיות לפי חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, האוסר שימוש בקולו של אדם ללא הסכמתו, לשם עשיית רווח. הסעדים להם עותרים התובעים הם צו מניעה קבוע שיורה לנתבעת שלא לעשות שימוש בעתיד בשיר ובכל יצירה אחת של התובעים, ללא רשותם, ופיצוי ללא הוכחת נזק בסך 300,000 ש"ח לפי חוק זכות יוצרים וחוק זכויות מבצעים ומשדרים. לענין זה מדגישים התובעים את היקף ההפרה, בזכויות שונות של התובעים; חומרת ההפרה; הנזק הממשי שנגרם לתובעים; הפגיעה ב"זכותם המוסרית"; העדר תום ליבה של הנתבעת והפגיעה בפרטיות של התובע ובמוניטין שלו. התובעים מדגישים לענין הרווח שהפיקה הנתבעת מהפרה זו, כי מדובר בתוכנית בעלת שיעורי צפייה גבוהים, וכי מפרסמים נדרשים לשלם סכומים גבוהים עבור פרסומות במהלך התוכנית, ובעיקר בערב הגמר. רווחי הנתבעת הם גם מן המסורונים ששולחים הצופים בתוכנית אשר "מצביעים" למתמודד זה או אחר. לכך יש חשיבות לגבי הפיצוי שעל הנתבעת לשלם לתובעים.

7. בכתב ההגנה מודה הנתבעת בהפרת זכות היוצרים של התובעים בתקליט שהפיקו ובזכויות הביצוע של התובע, ומדגישים כי הדבר נעשה עקב טעות בתום לב בנסיבות שתוארו לעיל. שורש הטעות נעוץ בעובדה שזכויות המלחין והמחבר של התובעים מנוהלות באקו"ם, שעמה יש לנתבעת הסכם כולל, אך זכויות הביצוע וההפקה של התקליט לא נמסרו על ידי התובעים לאיגוד כלשהו. הנתבעת חדלה מהשימוש המפר ברגע שהדבר התברר לה. הנתבעת גם מכחישה פגיעה ב"זכותו המוסרית" של התובע, וטוענת כי עשתה שימוש הוגן וסביר ביצירה.

הנתבעת מדגישה כי התובעים הציבו בפניה דרישה בלתי סבירה לחדול מן השימוש בתוך פחות משעתיים, באופן שלא היה מאפשר להם זמן לבדוק את טענותיהם, ובפועל השימוש בשיר הופסק בתוך פחות מיממה. להשקפת הנתבעת, התובעים מנסים לנצל טעות בתום לב של הנתבעת, ולהתעשר מהפרה שהיא בגדר "זוטי דברים", ואשר לא גרמה לתובעים כל נזק. הנתבעת מציינת כי התובע הינו חבר באקו"ם, והשיר נשוא התביעה הינו חלק מהרפרטואר של אקו"ם, שמקנה לנתבעת את האפשרות לעשות בו שימוש לצורכי קדימונים. לכן לא הרוויחה הנתבעת דבר מהשימוש בשיר של התובע, שכן היא רשאית להשתמש בשורה ארוכה של שירים הכלולים ב"הסכמי השמיכה" שלה עם תאגידי זכויות היוצרים. עוד היא טוענת כי לא היתה פגיעה כלשהי במוניטין של התובעים, שכן הם משתפים פעולה עם גורמים מסחריים, כולל מסע פרסום למשקאות אלכוהוליים בו נטל התובע חלק. הנתבעת כופרת בטענה שהקדימון הינו פרסומות, אף שאין מחלוקת שהוא נועד לקידום מסחרי

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

**ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ
לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני**

של התוכנית. בנסיבות אלה, כאשר מדובר בהפרה מינורית לפרק זמן קצר ביותר, שלא גרמה נזק ממשי לתובעים - אין מקום לפיצוי כלשהו. כך גם אין מקום למתן צו מניעה קבוע, הואיל וההפרה בוצעה בתום לב.

ב. דיון ומסקנות בשאלת גובה הפיצוי

8. הואיל ואין מחלוקת בין הצדדים בשאלת ההפרה, הדיון יתמקד בשאלת סכום הפיצוי המגיע לתובעים. בנוסף, התובעים זכאים לצו מניעה קבוע בנוסח שבפרק ו' סעיף 1 לכתב התביעה, האוסר על שימוש בשיר נשוא התביעה בידי הנתבעת בכל שידור שלה בעתיד. אין הצדקה למתן צו כללי וגורף בנוסח המופיע בסעיף 2 לפרק ו', האוסר על הנתבעת לעשות שימוש כלשהו ביצירה כלשהי של התובעים. הנתבעת לא הפרה את זכויות היוצרים של התובעים אלא בנוגע לשיר אחד ספציפי, וגם זאת בשל טעות שתוקנה בתוך פחות מיממה. הנתבעת אינה חולקת על זכויות היוצרים של התובעים בשירים כלשהם, ובית המשפט איננו צריך להוציא צווים שהם בבחינת מובן מאליו, ואינם נובעים מן הנסיבות העומדות בבסיס התביעה שלפניו. ב"כ התובעים הודיע בדיון המוקדם כי הוא מוכן להסתפק בהצהרת הנתבעת שאין בכוונתה להשתמש בשיר נשוא התביעה, ללא רשות התובעים (עמ' 3 לפרוטוקול). במתן צו מניעה המכסה אפשרות זו יש להסתפק.

עמדת הנתבעת, אשר לא הסכימה בדיון המקדמי למתן צו מניעה שכזה, וגם בסיכומיה מתנגדת לכך בטענה של הפרה בתום לב, איננה מובנת. הפרת זכות יוצרים לפי סעיף 47 לחוק זכות יוצרים (להבדיל מהפרה עקיפה לפי סעיף 48 לחוק) איננה מותנית בהעדר תום לב, ודי ברשלנות שהיתה כאן. הנתבעת אינה יכולה להתחמק מהדרך הרשלנית שבה טיפלה בעניין, גם אם מקובל עליה שהטעות נעשתה בתום לב. הצו דרוש כדי שהנתבעת, וגופי שידור אחרים, יקפידו טוב יותר בעתיד על השימוש שהם עושים ביצירות של אחרים, ויבדקו את מכלול זכויות היוצרים ואת כל הסכמיהם עם תאגידי ניהול הזכויות לפני שהם עושים שימוש ביצירה.

לפיכך ניתן צו מניעה קבוע בנוסח שבפרק ו' סעיף 1 לכתב התביעה.

9. התובעים עותרים לתשלום פיצויים בלא הוכחת נזק. סעיף 56 לחוק זכות יוצרים מפרט את השיקולים שעל בית המשפט להביא בחשבון בקביעת הפיצויים, כדלקמן:

- (1) היקף ההפרה;
- (2) משך הזמן שבו בוצעה ההפרה;
- (3) חומרת ההפרה;
- (4) הנזק הממשי שנגרם לתובע, להערכת בית המשפט;

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ
לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

- (5) הרווח שצמח לנתבע בשל ההפרה, להערכת בית המשפט;
 (6) מאפייני פעילותו של הנתבע;
 (7) טיב היחסים שבין הנתבע לתובע;
 (8) תום לבו של הנתבע".

שיקולים דומים בעיקרם פירט כבוד הנשיא מ' שמגר בע"א 592/88 שגיא נגד עזבון המנוח אברהם ניניו ז"ל, פ"ד מו(2) 254, בעמ' 271, באמרו כי בית המשפט צריך לשים לנגד עיניו הן את המטרה של פיצוי התובע, והן את המטרה של הרתעת המפר ומפרים פוטנציאלים אחרים.

10. בענייננו, מדובר בהפרה שנמשכה **כיממה ומחצה** בלבד – עד לבירור הטעות שנעשתה על ידי הנתבעת - ושבמהלכה שודר הקדימון המפר 29 פעמים. להלן דיון בשיקולים הנוספים שיש להביא בחשבון לעניין הפיצוי המגיע לתובע, לאור הראיות שהובאו:

התנהגות הנתבעת

מתאור העובדות דלעיל עולה כי אין לייחס לנתבעת התנהגות שלא בתום לב, אלא לכל היותר רשלנות. הטעות של אנשי הנתבעת שהכינו את הקדימון, והחליטו להשתמש בשיר של התובעים, נבעה מכך שהשיר נכלל ב"הסכם השמיכה" של הנתבעת עם אקו"ם. לאור ניסיונם בעבר, הם לא העלו בדעתם שהתובעים התקשרו בהסכם לניהול זכויותיהם עם אקו"ם, אך לא פעלו בדרך דומה עם איגוד המייצג את בעלי הזכויות בתקליטורים. חלי, שעדותה היתה כנה ואמינה, העידה כי בכל שנות עבודתה לא נתקלה במצב שבו זמר העניק זכויות ניהול ליצירותיו לאקו"ם, אך נמנע מלהעניק זכות דומה לפדרציה לתקליטים (עמ' 27). אין גם מחלוקת שהתובע עצמו שלח את התקליט הכולל את השיר נשוא התביעה למחלקת הפרומו של הנתבעת (עמ' 10 לעדותו). בכל זאת, הואיל וקיימות אגודות שונות המטפלות בזכויות שונות, ניתן לצפות מאנשי הנתבעת שיעשו בדיקה קפדנית לפני שהם מחליטים להשתמש בשיר שיש בו גם זכויות יוצרים למחבר ולמלחין, גם זכויות מבצעים וגם זכויות בתקליט עצמו למי שהפיק אותו, וזאת בנוסף על "הזכות המוסרית" של היוצר (לגבי ההגנה הנפרדת ל"תקליט" ראה סעיפים 4(א), 11(3) ו-7, ו-32 לחוק זכות יוצרים). אלה זכויות נבדלות, שגוף משדר חייב להתחשב בכל אחת מהן, ולבדוק את הזכויות בהן לפני שהוא מחליט להשתמש ביצירה כלשהי.

עוד יש להביא בחשבון, לעניין התנהגות הנתבעת, שהיא ביצעה בדיקה מזוהזת של טענות התובעים, וחדלה מן ההפרה בתוך פחות מיממה ממועד קבלת התלונה, אף שהדבר הצריך אותה להכין קדימון חדש עם שיר אחר. הנתבעת גם לא התכחשה להפרה. לכן אין לייחס חומרה מיוחדת להתנהגות הנתבעת, כפי שהתובעים מנסים להציג זאת – נהפוך הוא.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ
לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

הפגיעה בתובע

התרשמותי מעדות התובע כי הוא באמת ובתמים נפגע מן השימוש שעשתה הנתבעת בשירן, ואני מאמין לו שהוא לא היה מסכים לתת רשות לעשות שימוש בשיר במסגרת קדימון לתכנית "האח הגדול", בשל התדמית של התכנית, לפחות בעיניו. אמנם התובעים הסכימו לאפשר שימוש בשירים שלהם בקמפיין מסחרי לשיווק בירה (נספח 13 לתצהירי הנתבעים), והתובע אף לא הכחיש שבתנאים מסוימים היה מסכים שיעשה שימוש בשיר שלו לשם קידום תכניות טלוויזיה אחרות (עמ' 10). אך זכותו של התובע לבחור את המסגרת שבה יעשה שימוש בשירו (התובע ציין כי קיבל הצעות רבות להופיע בפרסומות, וסירב ל-99 אחוז מהן: עמ' 11). בנוסיונות אלה, וכאשר ההפרה היתה כרוכה גם בפגיעה ב"זכות המוסרית" של התובע בשיר (ראה לקמן), אכן נראה כי הפגיעה האישית בתובע היתה אמיתית, ולכן כינה את מעשה הנתבעת כ"אונס" של שירו (עמ' 9). עגמת הנפש שנגרמה לבעל זכויות היוצרים כתוצאה מן ההפרה הינה אחד השיקולים שבית המשפט יביא בחשבון, במסגרת הנוק שנגרם לתובע, אם כי סעיף 56(ב)(4) לחוק מתייחס ל"נוק הממשי שנגרם לתובע". כך הדגיש בית המשפט העליון את עגמת הנפש שנגרמה בשל הפרת זכות יוצרים ופגיעה ב"זכות המוסרית" בע"א 2790/93 אייזנמן נגד קמרון (לא פורסם – 30.8.00, פסקה 28).

התובע אף טוען לפגיעה בפרטיותו, בשל השימוש בקולו לשם עשיית רווח. אין לפנות לעילה זו כאשר העילה הטבעית היא הפרת זכות יוצרים, וכאשר מדובר ביוצר שקולו נשמע בציבור כזמר, וגם העמיד קול זה לרשות פרסומת מסחרית בעבר.

עיבוד השיר ועריכתו במסגרת יצירת הקדימון – הפגיעה ב"זכות המוסרית"

אין צורך להכריע במסגרת תיק זה האם היתה הנתבעת רשאית לערוך ולעבד את השיר של התובעים לצורך הכנת הקדימון, אילו היו התובעים מעניקים לאיגוד ניהול זכויות בתקליטים את הזכות לתת רישיונות לשימוש בתקליט הכולל את השיר נשוא התביעה. מדובר בשאלה היפותטית: בפועל, לא נתנו התובעים זכות לייצגם לאיגוד ניהול זכויות בתקליטים, ואם היו נותנים זכות שכזו – לא ניתן לדעת האם היו מסייגים אותה בעניין האפשרות לעבד שיר או לערוך ללא רשותם. אין מחלוקת שהנתבעת ערכה את השיר ועיבדה אותו לצרכיה, והדבר נעשה ללא רשות התובעים, וכאשר אין הסכם "שמירה" המכסה שימוש זה. לכן מקובלת עלי טענת התובע כי היתה פגיעה ב"זכות המוסרית" שלו ביצירה, בניגוד לסעיף 45 לחוק זכות יוצרים. סעיף 46 קובע כי הזכות המוסרית היא זכות היוצר "כי לא יוטל פגם ביצירתו ולא ייעשה בה סילוף או שינוי צורה אחר... והכל אם יש באלו מהם כדי לפגוע בכבודו או בשמו של היוצר". ניתן להבין לליבו של התובע על כך שהוא מצר על חיתוך והדבקה של קטעים משיר שייצר, ושהוא רואה בו יצירת אומנות שהיא מכלול אחד, כאשר הדבר נעשה לשם שימוש בתכנית שנויה במחלוקת בציבור, שהתובע לא היה רוצה להזדהות עמה. מוכן אני לקבל את טענת הנתבעת כי המבחן לפגיעה ב"זכות מוסרית" איננו סובייקטיבי, אלא

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ
לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

אובייקטיבי, אך גם לפי מדד זה ברור שהיוצר הסביר לא היה מעוניין ששיר שחיבר והלחין ישמש חומר גלם לקדימון שנועד לקדם תכנית שאיננה לטעמם של כל הצופים. אין לראות בכך משום "פעולה סבירה בנסיבות העניין", כמשמעותו בסעיף 50(ב) לחוק. לכן יש להביא בחשבון את הפגיעה בזכות המוסרית לעניין הפיזי שיפסק לטובת התובע.

קדימון או פרסומת מסחרית

התובעים מתייחסים אל מעשי הנתבעת כאל שימוש בשיר של התובעים לצורכי פרסומת מסחרית, בעוד שהנתבעת מבחינה בין קדימון לבין פרסומת. הצדק עם הנתבעת. כאשר יוצר מעניק רשות שימוש בשיר שכתב לצורך פרסומת, ברור לצדדים כי השימוש בשיר יעשה פעמים רבות לאורך תקופה, על מנת למכור מוצר או שירות מסוים. קדימון לעומת זאת מיועד לקדם תוכנית רדיו או טלוויזיה, גם אם הדבר נעשה למטרת רווח, וברור שהשימוש בשיר יהיה לתקופה מוגבלת של כמה ימים - עד לשידור התוכנית. במקרה דנא יועד הקדימון להיות משודר יומיים בלבד. לכן יש השלכה על סכום הפיצויים המגיע לתובעים, ועל הרלבנטיות של חוות הדעת של רן עצמון שהוגשה מטעמם. רן עצמון הוא בעל חברה המייצגת יוצרים בכל הנוגע לרישיונות שהם נותנים לשימוש ביצירותיהם. לטענתו קדימון הינו פרסומת מסחרית לכל דבר וענין, שכן הוא מיועד לקדם תוכנית בעלת אופי מסחרי ("האח הגדול"), והמפרסם עצמו הוא תחנה מסחרית. אינני מקבל גישה זו, שכל מטרתה היא לאפשר לתובעים לדרוש פיצוי בהתאם לתשלומים שמשלמים לפרסומות מסחריות בטלוויזיה.

המסקנה דלעיל עולה גם מסעיף 1 לכללי הרשות השניה לטלוויזיה ורדיו (שיבוץ תשדירי פרסומת בשידורי טלוויזיה), תשנ"ב-1992, המבחינה היטב בין "קדימון", שהוא תשדיר המודיע על שידור שישודר בעתיד, לבין "תשדיר פרסומת". כך גם עולה מהנספח לרישיון "השמיקה" שקיבלה הנתבעת מאיגודי זכויות יוצרים שונים, אשר מבחינים בין פרסומת מסחרית לבין קדימון (נספח 6 ו-7 לתצהיר ירון). כך גם מודגש בסעיף 7.2 להסכם של הנתבעת עם הפדרציה הישראלית לתקליטים: "למען הסר ספק, יובהר כי קדימון אינו פרסומת" (נספח 7 לתצהיר ירון). ירון מדגיש בתצהירו כי מערכת ההסכמים של הנתבעת שונה לגבי קדימונים מזה שחלה על פרסומות מסחריות, וכך גם התמלוגים המשולמים: פרסומות נעשות על ידי משרדי פרסום, תמורת תשלום נפרד לכל פרסומת, בעוד שהקדימונים נערכים על ידי הנתבעת עצמה, והיא איננה משלמת סכום כלשהו על שירים שהיא משתמשת בהם במסגרת הקדימונים, מעבר לסכומים הכלליים שהיא משלמת לתאגידים לניהול זכויות יוצרים.

לאור האמור לעיל אין יסוד לדרישה לשלם לתובעים פיצויים בהתאם למה שנהוג לשלם עבור שימוש בשיר בפרסומת מסחרית. התובעים לא הביאו ראיה כלשהי בשאלה כמה נהוג לשלם עבור שימוש בשיר בקדימון, ומדברי ירון עולה כי לא קיים תעריף שכזה, משום שגופי השידור אינם משלמים עבור שימוש בשירים בקדימונים, מעבר לתשלום הכללי שהם משלמים לאיגודי ניהול

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ
לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

זכויות היוצרים. עצמון הודה כי הוא לא עוסק כלל בקדימונים, אלא רק בפרסומות ואיננו יודע כמה משלמים עבור שימוש בשיר בקדימון (עמ' 19 ו-24), ולכן חוות דעתו ועדותו אינם רלבנטיים. הוא אף אישר כי ערוצי הטלוויזיה המסחריים לא נוהגים להתקשר עם יוצרים לצורך שימוש בשיריהם לשם הכנת קדימונים, וכי אין כלל חובה לקבל מכל יוצר אישור על שימוש בשיר בקדימון, שכן השימוש הזה מכוסה בהסכם "שמיכה" של הגוף המסדר. עצמון אמנם טען כי כאשר עורכים את השיר יש צורך בקבלת אישור, על מנת לא לפגוע ב"זכותו המוסרית" של היוצר, אך הוא הודה כי בפועל אין פונים ליצר כדי לקבל אישור לעריכת השיר בעת שימוש בו לקדימון, ומסתפקים בהסכם "השמיכה" (עמ' 21). בכך אישר עצמון כי הנתבעת נהגה כפי שנהוג לפעול בתחום בו היא פועלת, גם אם לסברתו אין זה המצב הרצוי.

סיכומו של דבר : התובע לא הגיש ראיות כלשהן לגבי מה שנהוג לשלם עבור שימוש בשיר בקדימון, וחוות דעתו של עצמון הנוגעת לפרסומות אינה רלבנטית. יתר על כן, מחוות דעתו עולה כי עבור רישיונות סינכרוניזציה (שימוש משולב של אודיו וויזואל - הלחן או המילים עם התמונות המוצגות) נהוג לשלם בין 150,000 ש"ח ל- 350,000 ש"ח לפרסומת, ובמקרה שכזה מותר השימוש בשיר לתקופה של חצי שנה, ללא הגבלת מספר השידורים (עמ' 23 לעדותו). הואיל ובענייננו אין מדובר בפרסומת לחצי שנה, אלא בקדימון המשודר יומיים בלבד, וכאשר עצמון הודה כי ממילא לא נהוג לשלם עבור שימוש בשיר לצורך הכנת קדימון – לא ניתן לפסוק לתובעים פיצוי בשיעור הדומה לזה שהיה מגיע להם אילו מדובר היה בפרסומת, אלא הרבה פחות מכך.

הרווח שצמח לנתבעת

התובעים מתמקדים ברווחי הנתבעת מתוכנית "האח הגדול", אך מה שרלבנטי לענייננו הוא הרווח שהפיקה מן השימוש המפר בשירים של התובעים. רווח זה אינו ניתן להערכה. מחד, הנתבעת איננה נוהגת לשלם תשלום כלשהו עבור שימוש בשירים בקדימונים, כפי שגם אישר העד המומחה מטעם התובעים, ואילו היתה ערה להפרה היתה נמנעת מתשלום כלשהו שכן היא היתה יכולה להשתמש בשירים רבים הכלולים ב"הסכמי השמיכה" שלה עם האיגודים לניהול זכויות יוצרים (כולל זכויות בתקליטים). העובדה שגופי שידור אינם משלמים עבור שימוש בשירים לצורך הכנת קדימונים, מעבר לתשלום הכללי שהם משלמים ממילא לארגונים לניהול זכויות יוצרים, מוכיחה כי הנתבעת לא הפיקה רווח של ממש מן השימוש בשיר של התובעים: היא היתה יכולה להשתמש, ללא כל תשלום מיוחד, בשורה ארוכה של שירים שעומדים לרשותה, כפי שטענו התובעים עצמם בבקשה לצו מניעה זמני (פרק ה' סעיפים 9-10). מאידך, נראה כי לא לחינם בחרו אנשי הנתבעת בשיר של התובע, שהינו זמר פופולרי ומוערך, וגם תוכן השיר התאים לתוכן הקדימון. לכן ברור שהשיר קידם, במידה זו או אחרת, את המטרה שלשמה נערך הקדימון. הנכונות של הצופים בטלוויזיה לצפות בקדימון או בפרסומת מסחרית תלויה גם בטיבו של השיר שעליו מבוססים הקדימון או הפרסומת.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

**ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ
לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני**

הפרה אחת או מספר הפרות

סעיף 56(א) לחוק מאפשר לבית המשפט לפסוק לתובע פיצויים בלא הוכחת נזק בסכום שלא יעלה על 100,000 ₪ "בשל כל הפרה". סעיף 56(ג) לחוק קובע: "לענין סעיף זה יראו הפרות המתבצעות במסכת אחת של מעשים, כהפרה אחת". הוראה זו באה לגבש את הפסיקה של בית המשפט העליון שפירשה את ההוראה המקבילה הישנה בפקודת זכות יוצרים. סעיף 3א. לפקודה, אפשר לבית המשפט לפסוק פיצויים ללא הוכחת נזק, בשיעור שבין 10,000 ש"ח ל- 20,000 ₪, "לכל הפרה", ומשמעות הביטוי "לכל הפרה" נדונה בפסיקה.

התובעים טוענים כי הנתבעת הפרה סוגים שונים של זכויות יוצרים של התובעים: זכות התובע כמבצע (השירה והנגינה) לפי חוק זכויות מבצעים ומשדרים, התשמ"ד-1984 (סעיפים 1-2); זכויות התובעים בתקליטים, לפי סעיפים 4(א)2 ו- 33(2) לחוק זכות יוצרים; זכויות התובעים כמלחינים ("יצירה מוסיקלית") ומחברים ("יצירה ספרותית") לפי סעיף 4(א)1 לחוק זכות יוצרים; והזכות בעיבוד המוסיקלי של השיר. סך הכול, לטענת ב"כ התובעים, ביצעה הנתבעת לא פחות מ- 12 פעולות הפרה נפרדות, שכל אחת מהן מזכה את התובע בפיצוי הסטוטורי המרבי, וזאת בנוסף לפיצוי בגין הפרת ה"זכות המוסרית" ביצירה המוסיקלית, ביצירה הספרותית ובביצוע. ברור כי מדובר בטענה מלאכותית ומאולצת שלא ניתן לקבל אותה, כאשר מדובר בשימוש שנעשה במשך יום וחצי בשיר אחד. מקבל אני את טענת הנתבעת כי יש לראות במעשיה משום מסכת אחת של מעשים המהווים הפרה אחת של זכויות היוצרים של התובעים ביצירה (בנוסף על הפגיעה בזכות המוסרית, שהנתבעת איננה מכירה בה). זאת ועוד, בלהט גיבוב סוגי הפרות, נשתכחה מב"כ התובעים העובדה שהם העניקו זכויות לניהול יצירותיהם לאקו"ם, שלנתבעת "הסכם שמיכה" עמה, ומכאן שאין הפרה לגבי השימוש בזכויות היוצרים למיניהן הנוגעות לשיר עצמו, אלא רק לשימוש בתקליט בו הוא מופיע ולזכויות הביצוע (לצד הפגיעה ב"זכות המוסרית").

שאלת משמעותו של הביטוי "כל הפרה" המופיע בסעיף 3א. לפקודה נדונה בע"א 592/88 שגיא נ' עזבון ניניו ז"ל, פ"ד מו(2) 254 (להלן: "עניין שגיא"), במקרה בו הועלתה הצגה עשרות פעמים ללא הסכמת בעלי זכויות היוצרים במחזה. כב' הנשיא מ' שמגר קבע כי את הביטוי "כל הפרה" יש לפרש כמתייחס לכל סוג הפרה. דהיינו, אפשר להטיל את הפיצוי הסטוטורי מספר פעמים, רק מקום בו הנתבע הפר מספר זכויות יוצרים. עוד נקבע כי המבחן הרלבנטי להפרה הוא מבחן הזכות המופרת, ולא מספרם של האקטים המפרים (שם, בעמ' 267). לפיכך, העלאתה של הצגה מספר רב של פעמים מהווה הפרה אחת בלבד לצורך הסעיף. עם זאת, הנשיא שמגר סייג קביעה זו באומרו: "אין לדעתי לשלול מצב, בו מידת ההטרונגניות שבין הפרות השונות תהיה כה רבה ומהותית, עד כי תהיה הצדקה לראות בכל פעילות מפרה כזו משום 'הפרה' עצמאית לעניין סעיף 3א..." (עמ' 270). על הלכה זו חזר כב' השופט י' דנציגר ברע"א 4148/09 אקו"ם נ' חדד, תק-על

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ
לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

1498, פסקאות 3 ו-9. נפסק כי אין לראות בהשמעת כל יצירה מוסיקלית במהלך אירוע כהפרה נפרדת; "הפרה" לענין זה היא מסכת אירועים שמפרה סוג זכויות אחד, שכן המבחן הקובע הוא לא מספר האקטים המפרים, אלא סוג הזכות שנפגעה.

בע"א 3616/92 דקל שירותי מחשב להנדסה (1987) בע"מ נ' חשב היחידה הבין-קיבוצית לשירותי ניהול, פ"ד נא(5) 337, נדונה שאלת העתקתם של חלקים מתוך 11 חוברות שונות של מחירון תשומות בניה שפורסמו במהלך 4 שנים. כב' השופט ט' שטרסברג-כהן קבעה כי בשונה מעניין שגיא, שם דובר בהצגה אחת שהועלתה מספר פעמים, בעניין שלפניה מדובר בהעתקה של 11 חוברות שונות, שכל אחת מהן הופצה במספר רב של עותקים. לדבריה, ובהתבסס על ההלכה שנקבעה בעניין שגיא, השאלה הינה:

"האם החוברות של דקל, מהן הועתקו חוברות חשב, שונות זו מזו עד כדי שכל אחת מהן מהווה יצירה המקנה לדקל זכות יוצרים עצמאית והעתקת כל אחת מהן... מהווה הפרה של זכות יוצרים נפרדת..." (שם, בפסקה 11).

נמצא כי כל אחת מן החוברות הצריכה עבודת ליקוט, ניתוח ועיבוד נתונים נפרדת, ולכן יש לראות בכל חוברת יצירה עצמאית (פסקה 14). למסקנה זו הגיע בית המשפט גם לפי "מבחן הערך הכלכלי העצמאי", שכן מצא כי בכל חוברת יש מידע משמעותי חדש ההופך אותה לבעלת ערך כלכלי נפרד (פסקה 15).

בע"א 2392/99 אשרז עיבוד נתונים בע"מ נ' טרנסטון בע"מ, תק-על(2)2003 3908, שבה כב' השופטת שטרסברג-כהן ונדרשה לשאלה האם מודולים המרכיבים תוכנה פיננסית מהווים כל אחד יצירה עצמאית, אשר העתקתה מהווה הפרה נפרדת של זכות יוצרים. היא הבהירה כי השאלה מהי זכות מופרת ומהו אקט מפר הינה בראש ובראשונה קביעה עובדתית שעל הערכאה הדיונית לדון בה. לפיכך, אימצה השופטת את קביעתו של בית המשפט קמא, לפיה: "מחומר הראיות עולה בבירור כי תת המערכות של התוכנה הפיננסית (המודולים), אין להם קיום עצמאי ולא ניתן לתפעל אותן או להשתמש באיזה מהן ללא תת המערכת של הנהלת החשבונות הבסיסית...". יש לציין כי למסקנה זו הגיע בית המשפט המחוזי על אף שלעיתים נמכר רישיון שימוש נפרד לכל אחת מתת המערכות הנ"ל, והן תומחרו כל אחת בנפרד (ראה עניין אשרז, בפסקאות 19-20).

בענייננו, מדובר בשימוש לא מורשה ביצירה בעלת ערך כלכלי אחד, הכוללת אגד של זכויות יוצרים שונות שהתגבשו לכלל יצירה אחת. ההפרה נעשתה ברצף של כיממה וחצי. לכן יש לראות במעשי הנתבעת משום "הפרה אחת" - קרי: "הפרות המתבצעות במסכת אחת של מעשים", לעניין סעיף 56 לחוק, וזאת לצד הפגיעה הנפרדת ב"זכות המוסרית" של התובע בשיר. אין זה סביר שהפרה המתייחסת ליצירה אחת תקים זכות לפיצוי ללא הוכחת נזק בגין כל אחת מן הזכויות ביצירה (זכות המלחין, זכות המחבר, זכות המבצע, זכות המקליט, זכות המעבד, וכן הלאה), כאשר זכויות אלו

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 11-03-43278 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

מגובשות כולן ביצירה אחת שמכלול הזכויות בה מוחזק בידי בעלים אחד. לא לכך היתה כוונת החוק. כאשר זכויות אלה מוחזקות כולן בידי אותו אדם, ומתייחסות ליצירה אחת שייצר, אין להעניק לו פיצויים כפולים ומכופלים בגין השימוש ביצירה, רק משום שהיא מכילה אגד זכויות שונות. לכן הפיצוי המרבי המגיע לתובעים בגין הפרת זכות יוצרים במקרה דנא הוא 100,000 ₪, לצד הפיצוי בגין הפגיעה בזכות המוסרית.

11. כאשר אני מביא בחשבון את כל השיקולים המפורטים לעיל לעניין היקף הפיצויים המגיעים לתובעים, אינני סבור כי זה המקרה לפסוק את הפיצוי המרבי ללא הוכחת נזק. עסקינן בהפרה אחת שנמשכה יממה וחצי לגבי יצירה אחת. ההפרה נעשתה בתום לב, גם אם ברשלנות, וחדלה ברגע שהתבררה הטעות. אין מדובר בשימוש לשם פרסומת מסחרית, אלא לצורך קדימון המשודר יומיים, וכאשר הנתבעת היתה יכולה להשתמש, ללא כל תשלום, בשירים רבים אחרים שעמדו לרשותה, ולא נראה כי הנתבעת הפיקה רווח ממשי מן ההפרה. מנגד, יש להביא בחשבון את הפגיעה האישית שהיתה מנת חלקו של התובע, ואת הפגיעה ב"זכות המוסרית" שלו בשיר. לאור כל אלו, החלטתי לפסוק לתובעים פיצוי כולל בגין הפרת זכות היוצרים בסך של 60,000 ש"ח, ופיצוי נוסף לתובע בגין הפגיעה בזכות המוסרית בסך של 25,000 ₪.

ג. סיכום

12. לאור כל האמור לעיל, התביעה מתקבלת, ואני פוסק לתובעים פיצוי כולל בגין הפרת זכות היוצרים בסך של 60,000 ש"ח, ופיצוי נוסף לתובע בגין הפגיעה בזכות המוסרית בסך של 25,000 ₪. כמו כן ניתן צו מניעה קבוע בנוסח שבפרק ו' סעיף 1 לכתב התביעה.

13. אינני פוסק לתובעים הוצאות משפט, כפי שהבהרתי בהחלטה מיום 26.3.12, שכן הסכום שנפסק איננו עולה על הסכום שהנתבעת הסכימה להותיר לשיקול דעת בית המשפט במסגרת פסק דין לפי סעיף 79א' לחוק בתי המשפט. הנתבעת הסכימה שבית המשפט יפסוק לתובעים, במסגרת זו, סכום של עד 100,000 ₪, והתובעים התנגדו לכך. בנוסף אציין כי ב"כ התובעים התעלם מהוראת בית המשפט לגבי מתכונת הסיכומים (צפיפות השורות), וגם דבר זה הובא בחשבון לעניין פסיקת ההוצאות.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, י' בסיון תשע"ג, 19 במאי 2013, בהעדר הצדדים.

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"א 43278-03-11 אבידן ואח' נ' שידורי קשת בע"מ
לפני כב' השופט דר' עמירם בנימיני

ד"ר עמירם בנימיני

דר' עמירם בנימיני, שופט